

ဇေယျာန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

သွေးစိမ်းအတိုက်

အောင်မြတ်သာနှင့် သွေးစိမ်းအတိုက်

နံနက်အလင်းရောင်ရတာနဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်ကနေ ရွှေကျွန်းမြို့ပေါ်ကို တက်ပြီး ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားကြတဲ့ တောဈေးသယ်လေးတွေရဲ့ နွားလှည်းသံတွေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကျီစယ်စနောက်နေကြတဲ့အသံတွေက ကျွက်စိကျက်စိနဲ့ ဆူညံနေခဲ့ကြတယ်။ ဈေးအနီးနားမှာ နေထိုင်တဲ့သူတွေကတော့ ဈေးသည်တွေရဲ့အသံကိုနားထောင်ပြီး အိပ်ရာက ထတတ်တာထုံးစံ တစ်ခုလိုဖြစ်နေခဲ့တယ်။ နံနက်နေထန်းတစ်ဖျားမရောက်ခင် ဈေးကွဲတတ်တဲ့ အလေ့အထကြောင့် မြို့ပေါ်နေသူတိုင်း သူ့ထက်ငါဦးစွာ ဈေးကို လာတတ်ကြတယ်။

မြို့ဈေးရဲ့အနောက်မှာတော့ ကျွဲလူးချောင်းကနေ ခွဲပြီး စီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်လက်တက်တစ်ခု ရှိပြီး အရှေ့မှာတော့ လူနေရပ်ကွက်တစ်ခုတည်ရှိတဲ့ အတွက် ဈေးနဲ့နီးတဲ့ရပ်ကွက်က လူတွေကတော့ အခြားသူတွေထက် စောပြီး ဈေးကိုရောက်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီထဲကမှ မလှသိန်းကတော့ ဈေးစဖွင့်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ထီးကိုလက်ကြားညှပ်၊ အတန်သင့်ကြီးတဲ့ ဆွဲတောင်းကိုဆွဲကာ လှိမ့်ပဲ့ လှိမ့်ပဲ့နဲ့ လာတတ်ကြတယ်။

မလှသိန်းဈေးလာပြီဆိုရင် တောဈေးသည်တွေ သူ့ထက်ငါဦးအောင် အလှအယက်ခေါ်ပြီး ဈေးဦးဖောက်ခိုင်းတတ်ကြတယ်။ ဈေးသည်တွေကြားထဲမှာတော့ မလှသိန်း စဝယ်တဲ့ဆိုင်က အစောဆုံး ကုန်တယ်ဆိုပြီး ယုံကြည်ကြတယ်။

"ဖောက်သည် ဒီနေ့လာတာ စောတယ်နော် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ငါး

တွေအားပေးသွားပါဦး"

"တော်ပါအေ ညည်းဆိုင်က မနေ့ကဝယ်သွားတဲ့ ငါးသလောက်တွေ တောင် မကုန်သေးဘူး"

"ဖောက်သည်ကလည်း လုပ်ပါ ဈေးဦးလေးတော့ ဖောက်သွားပေး ဒီမှာ ကြည့် ကတ်ဘီလူးတွေ ဘယ်လောက်လက်တယ်ဆိုတာ ပါးဟပ်ကိုရဲနေတာပဲ"

မလှသိန်းက ငါးသည်ရဲ့စကားကြောင့် လျှောက်နေတဲ့ခြေလှမ်းတွေကိုရပ်လိုက်ပြီး

"အေး ကတ်ဘီလူးဆိုရင် ငါ့သမီးက အရမ်းကြိုက်တာ ဘယ်ဈေးရှိလဲ"

"တစ်ရာဈေးပဲပေး ကိုယ့်ဖောက်သည်မို့လို့ ဒီဈေးပေးတာနော် အခြားသူဆိုမရဘူး"

ငါးသည်က မလှသိန်းဝယ်တော့မယ်ဆိုတာ သိတဲ့ဟန်နဲ့ ကတ်ဘီလူးတစ်ကောင်ကို ဓားမနဲ့ ကျွမ်းကျင်စွာ ခုတ်ထစ်လိုက်ပြီး အင်ဖက်နဲ့ထုပ်ကာ ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

"နှစ်ဆယ်ငါးကျပ်သားကို နှစ်ရာပဲပေး ဖောက်သည်"

မလှသိန်းလည်း လက်ထဲက ငါးထုပ်ကို ချိန်ဆကြည့်လိုက်ပြီး

"ရော့ ဒီမှာနှစ်ရာ အလေးမပြည့်လို့ကတော့ နင့်ဆိုင်က နောက်မဝယ်တော့ဘူး"

"အမလေး ဖောက်သည်ရယ် ကျွန်မက တစ်ခါစားလုပ်ပါ့မလား ဒီနေ့တော့ ဈေးရောင်း ကောင်းပြီထင်ပါတယ်"

ငါးသည်က မလှသိန်းပေးတဲ့ ငွေစက္ကူတွေနဲ့ ငါးဗန်းကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်ပြီး တတွတ် တွတ်ပြောဆိုနေခဲ့တယ်။

မလှသိန်းလည်း အခြားဝယ်ခြမ်းစရာပစ္စည်းတွေကိုဝယ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ အိပ်ရာကနီးလို့ အသင့်စောင့်နေတဲ့ သမီးဖြစ်သူ ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"အမေတောင် ဈေးကပြန်လာပြီလား ပေးပေး သမီးကိုဆွဲတောင်းပေး"

သမီးဖြစ်သူက မလှသိန်းရဲ့ ဈေးဆွဲတောင်းကိုလှမ်းယူပြီး အိမ်နောက်ဖေး ကိုထွက်သွားတဲ့အချိန် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဝမှာကျနေတဲ့ သွေးစက်အချို့ကို မြင် လိုက်ရတယ်။

"ဒီကောင်မလေးတော့ သေချာမသယ်ဘူးထင်တယ် ခြင်းတောင်းထဲက သွေးစက်တွေ ကျကုန်ပြီ"

မလှသိန်းက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောရင်း ခြေသုတ်ဝတ်အဟောင်း ကိုယူကာ သုတ်လိုက်တဲ့အချိန် နှာခေါင်းထဲကို အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ ကောင်းတဲ့ သွေးညှီနဲ့အချို့ဝင်လာခဲ့တယ်။

"အမေ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"

"ဘာလုပ်ရမလဲ ခြင်းတောင်းထဲက ကျတဲ့သွေးစက်တွေကို သုတ်နေတာ လေ ခြင်းကို ဘယ်လို ကိုင်သွားသလဲမသိဘူး"

"ဟင် သမီးခြင်းတောင်းယူပြီးသွားတာ အဲဒီဘက်ကိုမရောက်ဘူးလေ အမေ အမြင်များ မှားနေတာလား"

"ငါက ဘာလို့အမြင်မှားရမှာလဲ မယုံရင် ခြေသုတ်ဝတ်မှာပေနေတဲ့ သွေး စက်တွေကို ကြည့်လိုက်"

မိခင်ဖြစ်သူစကားကြောင့် သမီးဖြစ်သူလည်း ခြေသုတ်ဝတ်ကို ခြေမထိပ် နဲ့ကလော်ပြီးကြည့်လိုက်ရာ

"အမေကတော့လုပ်ပြီ ဘယ်မှာလဲသွေးစက်တွေက သမီးလည်းမတွေ့ပါ

ဘူး"

"ဟဲ့ ခုနကပဲ ငါသုတ်ထားတာလေ အဝတ်ထဲ ပေနေတာဖြစ်မှာပေါ့"

"သေချာလည်း ကြည့်ပါဦးအမေရယ် ခြေသုတ်ဝတ်က ဒီမနက်မှ သမီး အသစ်ထုတ်ထားတာ သွေးစက်တွေပေတယ်ဆိုရင်လည်း အဝတ်မှာရှိနေရ မှာပေါ့ တို့အမေကတော့ မျက်မှန်ပါဝါတိုးနေပြီ ထင်တယ်"

သမီးဖြစ်သူရဲ့ ရယ်ကျဲကျဲစကားကြောင့် မခင်သိန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံ နိုင်ဖြစ်သွားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မီးဖိုချောင်ခန်းထဲကို ဝင်သွားခဲ့တယ်။ နေ့လယ်ခင်းရောက်တော့ တစ်မနက်လုံး ချက်ပြုတ်ထားတာတွေကြောင့် မျက်လုံးက မှေးလာတဲ့အတွက် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ဖို့ သင်ဖြူး ဖျာနဲ့ ခေါင်းအုံးကိုချကာ လှဲချလိုက်တဲ့အချိန် အိမ်ရှေ့ကနေ လူတစ်ယောက်တက် လာတဲ့ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

"သမီးရေ အိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူလာလဲမသိဘူး ကြည့်လိုက်ပါဦး"

မခင်သိန်းခေါ်သံကြောင့် အိမ်ခန်းထဲမှာ စက်ချုပ်နေတဲ့ သမီးဖြစ်သူထွက် လာပြီး

"ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး အမေကလည်း"

"ဟုတ်လား လှေကားကနေ တက်လာတဲ့ခြေသံကို သေချာကြားလိုက်ပါ တယ်"

"အမေ ဒီနေ့မဟုတ်သေးဘူးနော် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ဘာလဲ အဖေ့ ကိုလွမ်းနေတာလား"

"တယ် ဒီဗိုင်းတာမကတော့ နင့်အဖေကို ငါကလွမ်းစရာလား သူမရှိရင် ပို တောင်လွတ်လပ် သေးတယ်"

"ဟက်ဟက် တွေ့မယ် တွေ့မယ် အဖေ ခရီးကပြန်လာရင် တိုင်ပြောဦးမှာ"

"တိုင်ပေါ့ ညည်းအဖေကိုများ ငါကကြောက်မယ် ထင်နေတာလား ကဲကဲ ငါတစ်ရေးတစ်မော အိပ်ဦးမယ် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ရင် ငါ့ကိုလာမနှိုး နဲ့ဦး"

"အိပ်ပါရှင် အိပ်ပါ သမီးကတော့ အပ်ထည်တွေ မနက်ဖြန်အမိပေးဖို့ ချုပ် လိုက်ဦးမယ်"

မလှသိန်းလည်း ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းချပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက်လှည့်နေရင်း အိပ်မပျော်တပျော် ရှိနေတဲ့အချိန် လှေကားကနေ တက်လာတဲ့ခြေသံကို ထပ်ကြားလိုက်ရပြန်ရော။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ သမီးဖြစ်သူဖြစ်မှာပါလို့တွေး ပြီး မျက်လုံးမဖွင့်ကြည့်ပဲ အသံကိုနားထောင်နေတာ ခြေသံက အိမ်ခန်းထဲ ကိုဖြတ်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကို ဝင်သွားတာကို သတိထားမိလိုက် တယ်။

အဲဒီအချိန် အိမ်ခန်းထဲကနေ သမီးဖြစ်သူရဲ့စက်ချုပ်တဲ့အသံကို ထပ် ကြားလိုက်ရတော့ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေတဲ့ မလှသိန်းမနေသာတော့ပဲ ငေါက်ခနဲထထိုင်ကာ ခြေသံကိုနားစွင့်နေလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ခြေသံက အိမ်နောက်ဖေးမှာ မဟုတ်တော့ပဲ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ဖြစ်နေတာကို ကြားလိုက်ရပြန်ရော။

သားအမိနှစ်ယောက်ထဲနေတဲ့အိမ်မှာ အခြားသူရဲ့ခြေသံကြားလိုက်ရတဲ့ အတွက် အိမ်ခန်းထဲမှာ စက်ချုပ်နေတဲ့ သမီးဖြစ်သူကို အသာလက်ယပ်ခေါ် ပြီး

"အပေါ်ထပ်မှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ခြေသံကြားတယ် သူခိုးများလား မ သိဘူး"

"အမေကလည်း နေ့ခင်းကြောင်တောင် သူခိုးတက်ပါ့မလား ဧကန္တ အဖေ များ တိတ်တိတ်လေး ပြန်လာပြီး အမေကိုစနေတာလား"

"မဖြစ်နိုင်တာ နင့်အဖေက နောက်တစ်ပတ်လောက်မှပြန်ရောက်မှာ လာ အပေါ်တက်ကြည့် ရအောင်"

သားအမိနှစ်ယောက်လည်း အိမ်မှာဆောင်ထားတဲ့ သံတုတ်ကိုကိုင်ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်ကြည့်ရာ လူရိပ်နဲ့တူတာဆိုလို့ ဘာမှ မတွေ့ရတော့မှ သက်ပြင်းချပြီး

"အမေကိုပြောသားပဲ စိတ်ထင်တာနေမှာပါလို့ ဒီတစ်နေ့လုံး ဘာတွေဖြစ် နေလဲမသိပါဘူး"

သမီးဖြစ်သူစကားကြောင့် မလှသိန်း ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ စဉ်းစားပါလေရော။

ညနေစောင်းရောက်တော့ သားအမိနှစ်ယောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းချိုင့်ပို့ပြီးပြန်လာတော့ အိမ်ရှေ့မှာ လူတွေစုရုံးစုရုံးဖြစ်နေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"ဟဲ့ ကျော်သန်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အိမ်ကို အထူးဆန်း ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ လဲ"

"ဟော မလှသိန်းတို့ ပြန်ရောက်လာတာအတော်ပဲ ခုနက အိမ်ပေါ်ကနေ လူတစ်ယောက် ခုန်ချတာမြင်လိုက်လို့"

"ဟော ငါ့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး"

"အဲဒါပြောတာပေါ့ ခြံတံခါးလည်းသော့ခတ်ထားတာ မလှသိန်းတို့ ဆွမ်း ချိုင့်သွားပို့တာလည်း ကျွန်တော်မြင်တယ်လေ"

"နေပါဦး လူတစ်ယောက် ခုန်ချတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကမြင်တာလဲ နင် မြင်လိုက်တာလား"

"အာ ကျွန်တော်မြင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဒီကောင် ထွန်းလွင် မြင်တာ"

ကိုကျော်သန်းစကားကြောင့် ရေခဲချောင်းစားနေတဲ့ ကလေးက

"ဟုတ်တယ် ကြီးကြီး သား သေချာမြင်လိုက်တာ အင်္ကျီအစိမ်းရောင်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အပေါ်ထပ်ကနေ ဇောက်ထိုးကြီးခုန်ချတာ အောက်ရောက်တော့ ပါးစပ်ကရော ခေါင်းကနေပါ သွေးတွေထွက်ပြီး လဲကျနေလို့ လေးလေးကျော်သန်းတို့ကို ပြေးပြောတာ"

"ဒါဆို အဲဒီမိန်းမရှိရမှာပေါ့ အခုဘာမှလဲ မတွေ့ဘူး"

မလှသိန်းစကားကြောင့် ထွန်းလွင်က မျက်နှာငယ်လေးနဲ့

"သားတို့ပြန်လာတော့ လဲကျနေတဲ့ မိန်းမကမရှိတော့ဘူး"

"ကဲပါ ကလေးဆိုတော့ အမြင်မှားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ သွားသွား အိမ်ပြန်တော့"

ကိုကျော်သန်းက ထွန်းလွင်နဲ့ရပ်ကြည့်နေတဲ့သူတွေကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး

"အစ်မ ကျွန်တော် ပြောစရာရှိသေးတယ်"

"အေး ပြောလေ ကျော်သန်း ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

"ဟိုလေ ကျွန်တော်လည်း ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေတာ"

ကျော်သန်းစကားကြောင့် မလှသိန်းစိတ်မရှည်တော့ပဲ

"ကိုယ်တော်ချော ပြောမယ်ဆိုလည်းပြော မပြောဘူးဆိုလည်းပြန်တော့"

"ကဲဗျာ ကျွန်တော်ပြောရင် မလန့်သွားကြနဲ့ဦး"

"နင်ကလေး စကားအတော်ပလွင်ခံတာပဲ ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ"

"အစ်မတို့အိမ်မှာ မကောင်းတဲ့အရာတစ်ခုခု ရှိနေပြီထင်တယ်"

"ဟဲ့ ကျော်သန်း နင့်စကားက အစမရှိ အဆုံးမရှိ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော

စမ်းပါ"

"ဒီလိုအစ်မ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ထဲက ညဘက်တွေဆိုရင် အစ်မတို့ ခြံထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတယ်လို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြောနေကြတယ်"

"ဟေ ညဘက်တွေဆိုရင် ငါလည်း တစ်ခါတလေ လမ်းလျှောက်တတ်ပါ တယ် လူမှားတာ များလား"

"မဟုတ်ဘူး အစ်မကို တစ်ရပ်လုံးက သိနေကြတာပဲ လူမှားစရာတွေမရှိ ပါဘူး သူတို့ပြောတဲ့ မိန်းမပုံစံက ပိန်ပိန်ပါးပါးတဲ့၊ ဆံပင်ကလည်း ကုပ်ဝဲ လောက်ပဲရှိတယ်လို့ပြောတယ်"

"နင့်ဟာက သေချာလို့လား ငါတို့မနေရဲအောင် မလုပ်နဲ့နော်"

"အစ်မရယ် ကျွန်တော်က လုပ်စရာလား အစ်မတို့ရော ထူးဆန်းတာတွေ မကြုံရဘူးလား"

ကိုကျော်သန်းစကားကြောင့် ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ သမီးဖြစ်သူက

"ထူးဆန်းတာဆိုလို့....."

"မကြုံပါဘူးကွယ် အစ်မတို့နေနေတာပဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

မလှသိန်းက သမီးဖြစ်သူရဲ့စကားကို ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ပြီး ဝင်ကာ လိုက်တယ်။

"ဒါဆိုလည်း သတိတော့ထားပေါ့ဗျာ ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ အစ်ကို ပြန်လာရင် သံဃာတော်တွေပင့်ပြီး ပရိတ်တရားနာစေချင်တယ်"

"အေးပါ ကျော်သန်း နင်တို့အစ်ကိုလာရင် ငါစီစဉ်လိုက်ပါမယ် မိုးလည်း ချုပ်နေပြီဆိုတော့ နင်လည်း ပြန်တော့လေ"

"ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း ပြန်လိုက်ဦးမယ် တစ်ခုခုဆို အချိန်မရွေး အော်

ခေါ်လိုက်အစ်မ"

မလှသိန်းလည်း လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ကျော်သန်းရဲ့ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှည် တစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ ခြံထဲကိုဝင်လာခဲ့လိုက်တယ်။ အိမ်ပေါ်ကိုရောက်တော့ သမီးဖြစ်သူက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့

"အမေ ဦးလေးကျော်သန်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် သမီးတို့အိမ် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီထင်တယ်"

"သိပ်လည်းအကြောက်မလွန်ပါနဲ့ဦး ဒီအိမ်က နင့်အဖေမဝယ်ခင်ထဲက ဒီလိုပြဿနာတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်"

"ဟုတ်လား ဒါဆို အမေလည်း အခုလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ဒီအိမ်ကို နင့်အဖေက အကြွေးနဲ့သိမ်းထားတာလေ၊ အကြွေးပေးရမယ့်သူက ငါတို့မိသားစုကိုမကျေနပ်လို့ နင်ငယ်ငယ်က အောက်လမ်းနဲ့တစ်ခါလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အမေဆို သေလုမြောပါး ဖျားနာခဲ့တာ"

"နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ"

"သမီး မွေးပြီး လေးနှစ်လောက်ကြာတော့ နင့်ဦးလေးရဲ့အဆက်သွယ်နဲ့ ဆရာအချို့ အိမ်ကို ရောက်လာပြီး တိုက်ထားတဲ့အနှောင့်အယှက်တွေကို ရှင်းလင်းပေးခဲ့ဖူးတယ်"

"အဲဒါမှပြဿနာပဲ ဦးလေးက လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ထဲက ဆုံးသွားတာဆိုတော့ အခုဖြစ် နေတဲ့အရာတွေကို ဘယ်သူ့ကို ရှင်းခိုင်းရမလဲ"

"အမေလည်း မပြောတတ်သေးဘူးသမီးရယ် ဒီညတော့ တို့သားအမိ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် ရတာပေါ့"

မလှသိန်းလည်း သမီးဖြစ်သူကို ဖျောင်းဖျပြီး အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ချလိုက်တဲ့အချိန် အိမ်ပေါ် ထပ်မှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ခြေသံကို

ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကြားလိုက်ရတယ်။ ခြေသံက အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဘက်ကို
လျှောက်သွားပြီး ခဏနေတော့ "ဘုတ်"ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ အောက်ကို ကျ
လာတဲ့အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။
